

“মৰমৰ সন্তানসকল –পিতা আহিছে তোমালোকক সকলো খাজনাৰে মালামাল কৰিবৰ কাৰণে, তোমালোক কেৱল ঈশ্বৰীয় মতত চলা, যথা
ৰীতি পুৰুষাৰ্থ কৰি উত্তৰাধিকাৰ লোৱা, মায়াৰ লগত পৰাজিত নহ'বা”

প্ৰশ্ন: ঈশ্বৰীয় মত, দৈৱী মত আৰু মনুষ্য মতৰ মুখ্য পাৰ্থক্য কি?

উত্তৰ: ঈশ্বৰীয় মতেৰে তোমালোক সন্তানসকল নিজৰ ঘৰলৈ উভতি যোৱা আকৌ নতুন সৃষ্টিত উচ্চ পদ লাভ কৰা। দৈৱী মতেৰে তোমালোক সদায় সুখী হৈ থাকা কিয়নো সেই মতো পিতাৰ দ্বাৰা এই সময়ত পোৱা মত। কিন্তু তথাপিও তাৰ দ্বাৰা অৱনতিয়ে হোৱা। মনুষ্য মতে দুখী কৰে। ঈশ্বৰীয় মতত চলিবৰ কাৰণে প্ৰথমে পঢ়াওঁতা পিতাৰ প্ৰতি পুৰা নিশ্চয় হোৱা উচিত।

ওঁম শান্তি। পিতাই অৰ্থতো বুজাইছে, মই আত্মা শান্ত স্বৰূপ হওঁ। যেতিয়া ওঁম শান্তি বুলি কোৱা হয় তেতিয়া আত্মাৰ নিজৰ ঘৰ স্মৃতিলৈ আহে। মই আত্মা শান্ত স্বৰূপ হওঁ। আকৌ যেতিয়া কৰ্মেন্দ্ৰিয় প্ৰাপ্ত হয় তেতিয়া ট'কী (বাণী)লৈ আহে। প্ৰথমে ইন্দ্ৰিয় সৰু হৈ থাকে পাছত ডাঙৰ হয়। এতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মাতো হৈছে নিৰাকাৰ। তেওঁকো ৰথৰ প্ৰয়োজন বাণীত আহিবৰ কাৰণে। যেনেকৈ তোমালোক আত্মাসকল পৰমধাম নিবাসী, ইয়ালৈ আহি বাণীত আহা। পিতাইও কয় – তোমালোকক স্তান দিবলৈ বাণীত আহোঁ। পিতাই নিজৰ আৰু ৰচনাৰ আদি, মধ্য আৰু অন্তৰ পৰিচয় দিয়ে। এয়া হৈছে আত্মিক পঢ়া, সেয়া হৈছে পাৰ্থক্য পঢ়া। তেওঁলোকে নিজক শৰীৰ বুলি ভাবে। এনেকৈ কোনেও নকয় যে মই আত্মাই এই কানেৰে শুনো। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা পিতা হৈছে পতিত-পাৱন, তেৱেঁই আহি বুজায় – মই কেনেকৈ আহোঁ। তোমালোকৰ দৰে মই গৰ্ভত নাহোঁ। মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। তাৰ পাছত আৰু কোনো প্ৰশ্নৰে অৱতাৰণা নহয়। এয়া হৈছে ৰথ। এওঁক মাতা বুলিও কোৱা হয়। সকলোতকৈ ডাঙৰ নদী হৈছে ব্ৰহ্মপুত্ৰ। গতিকে এওঁ হৈছে সকলোতকৈ ডাঙৰ নদী। পানীৰতো কথা নাই। এয়া হৈছে মহানদী অৰ্থাৎ সকলোতকৈ ডাঙৰ নদী। গতিকে পিতাই আত্মাসকলক বুজায় – মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ। যেনেকৈ তোমালোকে বাৰ্তালাপ কৰা তেনেকৈ মইও বাৰ্তালাপ কৰোঁ। মোৰ ভূমিকা সকলোতকৈ শেষত। যেতিয়া তোমালোক একেবাৰে পতিত হৈ যোৱা তেতিয়া তোমালোকক পাৱন কৰি তুলিবলৈ আহিবলগীয়া হয়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণক এনেকৈ গঢ়ি তোলাঁতাজন কোন? ঈশ্বৰৰ বাহিৰে আন কোনোৱে হ'ব নোৱাৰে। বেহদৰ পিতাইহে স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে নহয় জানো। পিতাহে স্তানৰ সাগৰ হয়। তেৱেঁই কয় – মই এই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ হওঁ। মই আদি, মধ্য, অন্তক জানোঁ। মই সত্য, চৈতন্য বীজৰূপ হওঁ, মোৰ এই সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষৰ স্তান আছে। ইয়াক সৃষ্টি চক্ৰ অথবা ড্ৰামা বুলি কোৱা হয়। ই ঘূৰিয়ে থাকে। সেই হদৰ ড্ৰামা দুঘণ্টা চলে। ইয়াৰ ৰীল 5 হাজাৰ বছৰৰ। যিমান সময় অতিবাহিত হৈ যায় সিমান 5 হাজাৰ বছৰৰ পৰা কম হৈ যায়। তোমালোকে জানা প্ৰথমে আমি দেৱী-দেৱতা আছিলোঁ আকৌ ক্ৰমান্বয়ে আমি ক্ষত্ৰিয় কুলত আহি গ'লো। এই গোটেই ৰহস্য বুদ্ধিত আছে নহয় জানো। গতিকে এয়া সোঁৱৰণ কৰি থাকিব লাগে। আমি আৰম্ভণিতে ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিলোঁ গতিকে আমিযে দেৱী-দেৱতা আছিলোঁ। 1250 বছৰ ৰাজ্য কৰিলোঁ। সময়তো অতিবাহিত হৈ গৈ থাকে নহয় জানো। লাখ-লাখ বছৰৰ কথাতো নহয়। লাখ-লাখ বছৰৰ কথা কোনেও চিন্তনো কৰিব নোৱাৰে।

তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা আমি এই দেৱী-দেৱতা আছিলোঁ আকৌ ভূমিকা পালন কৰি, বছৰৰ পাছত বছৰ অতিবাহিত কৰি-কৰি এতিয়া কিমান বছৰ অতিবাহিত কৰিলোঁ। ক্ৰমান্বয়ে সুখ কম হৈ যায়। প্ৰত্যেক বস্তু সতোপ্ৰধান, সতো, ৰজো, তমো অৱস্থা প্ৰাপ্ত হয়। পুৰণি নিশ্চয় হয়। এয়া আকৌ হৈছে বেহদৰ কথা। এই সকলোবোৰ কথা যথা ৰীতি বুদ্ধিত ধাৰণ কৰি আকৌ আনক বুজাব লাগে। সকলোৱেতো একে নিচিনা নহয়। নিশ্চয় ভিন্ন-ভিন্ন ৰীতিৰে বুজায়। চক্ৰৰ বিষয়ে বুজোৱা আটাইতকৈ সহজ। ড্ৰামা আৰু কল্পবৃক্ষ দুয়োখন মুখ্য চিত্ৰ হয়। কল্পবৃক্ষ নাম নাই জানো। কল্পৰ আয়ুস কিমান বছৰৰ – এয়া কোনেও নাজানে। মনুষ্যৰ অনেক মত। কোনোৱে কিবা বুলি ক'ব কোনোৱে আন কিবা। এতিয়া তোমালোকে অনেক মনুষ্য মতকো বুজিছা আৰু এক ঈশ্বৰীয় মতকো বুজিছা। কিমান পাৰ্থক্য আছে। ঈশ্বৰীয় মতেৰে তোমালোক আকৌ নতুন সৃষ্টিলৈ যাব লাগে অন্য কাৰো মতেৰে, দৈৱী মত বা মনুষ্য মতেৰে উভতি যাব নোৱাৰা। দৈৱী মতেৰে তোমালোকৰ অৱনতিয়ে হয় কিয়নো কলা কম হৈ গৈ থাকে। আসুৰি মতেৰেও অৱনতি হোৱা। কিন্তু দৈৱী মতত সুখ আছে, আসুৰি মতত দুখ আছে। দৈৱী মতো এই সময়ত পিতায়ে দিয়ে সেইকাৰণে তোমালোক সুখী হৈ থাকা। বেহদৰ পিতা কিমান দূৰৈৰ পৰা আহে। মনুষ্যই উপাৰ্জন কৰিবলৈ বাহিৰলৈ যায়। যেতিয়া বহুত ধন একত্ৰিত হয় তেতিয়া উভতি

আছে। পিতাইও কয় – মই তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে বহুত খাজনা লৈ আহোঁ কিয়নো এইটো জানো যে তোমালোকক বহুত মাল (সম্পত্তি) দিছিলোঁ। সেই সকলোবোৰ তোমালোকে হেৰুৱাই পেলালা। তোমালোকৰ সৈতেই বাৰ্তালাপ কৰোঁ, যিসকলে প্ৰেক্টিকেলত (বাস্তৱত) হেৰুৱাইছা। 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা তোমালোকৰ স্মৃতিত আছে নহয় জানো। তোমালোকে কোৱা – হয় বাবা আছে, 5 হাজাৰ বছৰ আগতে আপোনাক লগ পাইছিলোঁ, আপুনি সম্পত্তি দিছিল। এতিয়া তোমালোকৰ স্মৃতি উদয় হৈছে যথায়থ বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ সম্পত্তি লৈছিলোঁ। বাবা, আপোনাৰ পৰা নতুন সৃষ্টিৰ ৰাজ্য লৈছিলোঁ। ভাল তেনেহ'লে, আকৌ পুৰুষাৰ্থ কৰা। এনেকৈ নক'বা – বাবা মায়াৰ ভূতে মোক পৰাজিত কৰি দিলে। দেহ-অভিমান আহিলেই তোমালোক মায়াৰ লগত পৰাজিত হোৱা। লোভ কৰিলা, ঘোচ খালা। উপাই বিহীন অৱস্থাৰ কথা বেলেগ। বাবাই জানে লোভ অবিহনে পেট পূজা নহ'ব, আপত্তি নাই। লাগিলে খোৱা কিন্তু ক'তো বান্ধ খাই নমৰিবা, তেতিয়া তোমালোকৰে দুখ হ'ব। ধন পালে আনন্দিত হৈ খাব, আকৌ পুলিচে ধৰিলে তেতিয়া জেইলত যাব লাগিব। এনেকুৱা কাম নকৰিবা নহ'লে ইয়াৰ বাবে মই ৰেচপনচিৰ'ল (দায়বদ্ধ) নহয়। পাপ কৰিলে জেইললৈ যায়। তাততো জেইল আদি নাথাকে। গতিকে ড্ৰামাৰ প্লেন (পৰিকল্পনা) অনুসৰি কল্পৰ আগতে তোমালোকে যি উত্তৰাধিকাৰ লৈছিলো, 21 জন্মৰ কাৰণে তেনেকৈয়ে আকৌ ল'বা। গোটেই ৰাজধানী স্থাপন হয়। গৰিব প্ৰজা, চহকী প্ৰজা। কিন্তু তাত দুখ নাথাকে। পিতাই ইয়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে। সকলোৱেতো একে সমান হ'ব নোৱাৰে। সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী ৰাজ্যত সকলোৰে প্ৰয়োজন নহয় জানো। সন্তানসকলে জানে পিতাই কেনেকৈ আমাক বিশ্বৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) দিয়ে। আকৌ আমাৰ অৱনতি হয়। স্মৃতিলৈ আহিছে নহয় জানো। ইয়াতো পিতাই সোঁৱৰাই দিয়ে। এই আত্মিক পঢ়া জগতত আন কোনেও পঢ়াব নোৱাৰে। গীতাতো লিখা আছে – মনমনাভৱ। ইয়াক মহামন্ত্ৰ বশীকৰণ মন্ত্ৰ বুলি কয় অৰ্থাৎ মায়াৰ ওপৰত জয়ী হোৱাৰ মন্ত্ৰ। মাযাক জয় কৰাজনেই জগতজিৎ। মায়া 5 বিকাৰক কোৱা হয়। ৰাৱণৰ চিত্ৰ একেবাৰে স্পষ্ট – 5 বিকাৰ স্ত্ৰীৰ, 5 বিকাৰৰ পুৰুষৰ। এই 5 বিকাৰৰ কাৰণে গাধ হৈ যায় সেয়েহে ওপৰত গাধৰ মূৰ দি দিয়ে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা স্তান অবিহনে আমিও এনেকুৱা আছিলোঁ। পিতাই কিমান ৰমণীয়তাৰে পঢ়ায়। তেওঁ হৈছে চুপ্ৰিম টিচৰ (পৰম শিক্ষক)। তেওঁৰ পৰা আমি যি পঢ়োঁ সেয়া আকৌ আনক শুনাওঁ। প্ৰথমেতো পঢ়াওঁতাজনৰ প্ৰতি নিশ্চয় কৰাব লাগে। কোৱা, পিতাই আমাক এয়া বুজাইছে, এতিয়া মানি লোৱা বা নোলোৱা সেয়া আপোনাৰ ওপৰত। এয়া বেহদৰ পিতা নহয় জানো। শ্ৰীমতেই শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলে। তেন্তে শ্ৰেষ্ঠ নতুন সৃষ্টিও নিশ্চয় লাগিব নহয় জানো।

এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা আমি মলিয়ন সৃষ্টিত বহি আছেঁ। অন্য কোনেও এয়া বুজিব নোৱাৰে। তাত আমি স্বৰ্গত সদায় সুখী হৈ থাকোঁ। ইয়াত নৰকত কিমান দুখী। ইয়াক নৰক বুলি কোৱা বা বিষয় বৈতৰণী নদী বুলি কোৱা পুৰণি ছিঃ-ছিঃ হয়। এতিয়া তোমালোকে অনুভৱ কৰা – ক'ত সত্যযুগ স্বৰ্গ, ক'ত কলিযুগ নৰক! স্বৰ্গক ৰাণ্ডাৰ অফ ৱল্ড (বিশ্বৰ আশ্চৰ্য) বুলি কোৱা হয়। ত্ৰেতাকো তেনেকৈ কোৱা নহ'ব। ইয়াত এই লেতেৰা জগতত থাকি মনুষ্য কিমান আনন্দিত হয়। বিষ্ঠাত থকা পোকবোৰক ভোমোৰাই ভোঁ-ভোঁ কৰি নিজৰ সমান কৰি তোলে। তোমালোকো জাৱৰৰ মাজত পৰি আছিল। মই আহি ভোঁ-ভোঁ কৰি তোমালোকক পোক-পতংগৰ পৰা অৰ্থাৎ শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ কৰি তুলিলোঁ। এতিয়া তোমালোক দ্বৈত মুকুটধাৰী হোৱা তেন্তে কিমান আনন্দিত হৈ থকা উচিত। পুৰুষাৰ্থো পূৰা কৰিব লাগে। বেহদৰ পিতাইতো বহুত সহজ বুজনি দিয়ে। অন্তৰে কয়ো যে বাবাই সঁচা কথাই কয়। বৰ্তমান সকলো মায়াৰ দলনিত আৱদ্ধ হৈ আছে। বাহিৰৰ জাকজমক কিমান? বাবাই বুজায় – মই আহি তোমালোকক ডুবিব ধৰাৰ পৰা ৰক্ষা কৰোঁ, স্বৰ্গলৈ লৈ যাওঁ। স্বৰ্গৰ নাম শুনিছা। এতিয়া স্বৰ্গতো নাই। কেৱল এই চিত্ৰবোৰ আছে। এওঁলোক স্বৰ্গৰ মালিক কিমান ধনৱান আছিল। ভক্তি মার্গত যদিও নিতৌ মন্দিৰলৈ গৈছিল কিন্তু এই স্তান একোৱে নাছিল। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা ভাৰতত এই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। এওঁলোকৰ ৰাজ্য কেতিয়া আছিল, এয়া কোনেও নাজানে। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ পৰিৱৰ্তে এতিয়া আকৌ হিন্দু-হিন্দু বুলি কৈ থাকে। আৰম্ভণিতে হিন্দু মহাসভাৰ সভাপতি আহিছিল। তেওঁ কৈছিল – আমি বিকাৰী অসুৰ নিজক কেনেকৈ দেৱী-দেৱতা বুলি কওঁ? আমি কৈছিলোঁ – ঠিক আছে, আহা আপোনাক বুজাই দিম দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা পুনৰাই হৈ আছে। আমি আপোনাক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি দিম। বহি শিকক। তেতিয়া ক'লে – দাদাজী, আজৰি ক'ত? আজৰি নাই যদি তেন্তে আকৌ দেৱতা কেনেকৈ হ'ব! এয়া পঢ়া নহয় জানো। বেচেৰাৰ ভাগ্যত নাছিল। মৰি গ'ল। এনেকৈও কোৱা নহ'ব যে তেওঁ প্ৰজাত আহিব। নাহে, এনেয়ে আহি গৈছিল, শুনিছিল ইয়াত পবিত্ৰতাৰ স্তান পোৱা যায়। কিন্তু সত্যযুগততো আহিব নোৱাৰে। তথাপি হিন্দু ধৰ্মতে আহিব।

তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা মায়া অতি প্ৰবল। কিবা নহয় কিবা ভুল কৰাই থাকে। কেতিয়া কিবা পাপ কৰিলে পিতাক সঁচা অন্তৰেৰে শুনাই দিব লাগে। ৰাৱণৰ সৃষ্টিততো পাপ হৈয়ে থাকে। এনেকৈ কয় – মই জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপী। এয়া কোনে ক'লে? আত্মাই কয় – পিতাৰ আগত বা দেৱী-দেৱতাসকলৰ আগত। এতিয়াতো তোমালোকে অনুভৱ কৰা

যে যথাযথ আমি জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপী আছিলোঁ। ৰাৱণ ৰাজ্যত পাপ নিশ্চয় কৰিছোঁ। অনেক জন্মৰ পাপৰ বৰ্ণনাতো কৰিব নোৱাৰা। এইটো জন্মৰ বৰ্ণনা কৰিব পাৰা। সেয়া শুনালেও বোজা মুক্ত হৈ যাবা। চাৰ্জনৰ আগত বেমাৰৰ কথা কৈ দিব লাগে – অমুকক মাৰিলোঁ, চুৰি কৰিলোঁ.... এয়া শুনাবলৈ লাজ নালাগে, বিকাৰৰ কথা শুনাবলৈ লাজ লাগে। চাৰ্জনৰ আগত লুকালে বেমাৰ কেনেকৈ ভাল হ'ব? অন্তৰ দহি থাকিব, পিতাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰিবা। সঁচা কথা কৈ দিলে স্মৰণ কৰিব পাৰিবা। পিতাই কয় – মই চাৰ্জনে তোমালোকক কিমান দৰব দিওঁ। তোমালোকৰ কায়া (শৰীৰ) সদায় কাঞ্চন হৈ থাকিব। চাৰ্জনক শুনাই দিলে বোজা মুক্ত হৈ যায়। কিছুমানে নিজেই লিখি দিয়ে – বাবা মই জন্ম-জন্মান্তৰ পাপ কৰিছোঁ। পাপ আত্মাৰ জগতত পাপাত্মাই হৈছে। এতিয়া পিতাই কয় – তোমালোকে পাপ আত্মাসকলৰ সৈতে লেন-দেন কৰিব নালাগে। সঁচা সৎগুৰু অকালমূৰ্ত হৈছে পিতা তেওঁ কেতিয়াও পুনৰ্জন্মত নাহে। এওঁলোকে অকাল আসন নাম ৰাখিছে কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়। পিতাই বুজাইছে – আত্মাৰ এয়া আসন হয়। ইয়াতে সুশোভিত হয়, তিলকো ইয়াতে (ব্রুকুটিত) নলগাই জানো। এতিয়া তোমালোকে নিজে নিজক তিলক লগাব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। যিয়ে বহুত সেৱা কৰিব তেওঁ ডাঙৰ মহাৰজা হ'বগৈ। নতুন সৃষ্টিত জানো পুৰণি সৃষ্টিৰ পঢ়া পঢ়িব লাগে। তেন্তে ইমান উচ্চ পঢ়াৰ প্ৰতি মনোযোগ দিয়া উচিত। ইয়াত বহি থাকোঁতেও কিছুমানৰ বুদ্ধিযোগ ভালে থাকে, কিছুমানৰ ক'ত-ক'ত গুছি যায়। কোনোৱে 10 মিনিট লিখে, কোনোৱে 15 মিনিট লিখে। যাৰ চাৰ্ট (খতিয়ন) ভাল হ'ব তেওঁৰ নিচা বাঢ়িব – বাবা, ইমান সময় মই আপোনাৰ স্মৃতিত থাকিলোঁ। 15 মিনিটতকৈ বেছি কোনেও লিখিব নোৱাৰে। বুদ্ধি ইফালে-সিফালে গুছি যায়। যদি সকলোৱে একৰস হৈ যায় তেতিয়াতো আকৌ কৰ্মাভীত অৱস্থা হৈ যাব। পিতাই কিমান মধুৰ ৰমণীয় কথা শুনায়। এনেকৈতো কোনো গুৰুৱে শিকোৱা নাই। গুৰুৰ পৰা জানো কেৱল এজনে শিকিব। গুৰুৰ পৰাতো হাজাৰ-হাজাৰে শিকিব নহয় জানো। সৎগুৰুৰ পৰা তোমালোক কিমানে শিকা। এয়া হৈছে মায়াক বশ কৰাৰ মন্ত্ৰ। 5 বিকাৰক মায়ালৈ বুলি কোৱা হয়। ধনক সম্পত্তি বুলি কোৱা হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ কাৰণে কোৱা হ'ব – এওঁলোকৰ বহুত সম্পত্তি আছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক কেতিয়াও মাতা-পিতা বুলি নকয়। আদি দেৱ, আদি দেৱীক জগত পিতা, জগত অম্মা বুলি কয়, তেওঁলোকক নকয়। এওঁলোক হৈছে স্বৰ্গৰ মালিক। অবিনাশী জ্ঞান ধন লৈ আমি ইমান ধনৱান হৈ যাওঁ। অম্মাৰ ওচৰত অনেক আশা লৈ যায়। লক্ষ্মীৰ ওচৰলৈ কেৱল ধনৰ বাবে যায় আৰু একো নাই। তেন্তে শ্ৰেষ্ঠ কোন হ'ল? এয়া কোনেও নাজানে, অম্মাৰ পৰা কি পোৱা যায়? লক্ষ্মীৰ পৰা কি পোৱা যায়? লক্ষ্মীৰ পৰা কেৱল ধন বিচাৰে। অম্মাৰ পৰা তোমালোকে সকলো পোৱা। অম্মাৰ নাম বেছি প্ৰসিদ্ধ কিয়নো মাতাসকলে দুখো বহুত সহ্য কৰিবলগীয়া হয়। সেয়েহে মাতাসকলৰ নাম বেছি প্ৰসিদ্ধ হয়। অম্মা, তথাপি পিতাই কয় – পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাৱন হৈ যাবগৈ। চক্ৰক স্মৰণ কৰা, দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰা। অনেকক নিজৰ সমান কৰি তোলা। তোমালোক গড ফাদাৰৰ ষ্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী) হোৱা। কল্পৰ আগতেও হৈছিল আকৌ এতিয়াও সেয়াই এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য)। এয়া হৈছে সত্য নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ কথা। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) নিজৰ বেমাৰ চাৰ্জনৰ পৰা কেতিয়াও লুকুৱাব নালাগে। মায়াক ভূতবোৰৰ পৰা নিজকে ৰক্ষা কৰিব লাগে। নিজক ৰাজতিলক দিবৰ কাৰণে সেৱা নিশ্চয় কৰিব লাগে।

(2) নিজক অবিনাশী জ্ঞান ধনেৰে ধনৱান কৰি তুলিব লাগে। এতিয়া পাপ আত্মাসকলৰ সৈতে লেন-দেন কৰিব নালাগে। পঢ়াৰ প্ৰতি পুৰা মনোযোগ দিব লাগে।

বৰদান: গীতাৰ পাঠ পঢ়োঁতা আৰু পঢ়াওঁতা নিৰ্মোহী স্মৃতি স্বৰূপ হোৱা।
গীতা জ্ঞানৰ প্ৰথম পাঠ হৈছে – অশৰীৰী আত্মা হোৱা আৰু অন্তিম পাঠ হৈছে – নিৰ্মোহী স্মৃতি স্বৰূপ হোৱা।
প্ৰথম পাঠটি হৈছে বিধি আৰু অন্তিম পাঠটি হৈছে বিধিৰে সিদ্ধি। গতিকে সকলো সময়তে প্ৰথমতে নিজে এই পাঠ পঢ়া তাৰ পাছত আনক পঢ়োৱা। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰি দেখুওৱা যাতে তোমালোকৰ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম দেখি অনেক আত্মাই শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰি নিজৰ ভাগ্যৰ ৰেখা শ্ৰেষ্ঠ কৰি তুলিব পাৰে।

স্লোগান: পৰমাত্ম স্নেহত সমাহিত হৈ থাকা তেতিয়া পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত হৈ যাবা।

!! ওম্ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!